

[Heick.]

ærede medlem bebrejdede regeringen dens langsommelighed med at yde støtte til den økonomiske genopbygning eller udbygning i grænseegnene. Jeg beklager, at det spørgsmål er bragt ind i debatten på den måde, som det er sket, for jeg har sammen med det ærede medlem hr. Frede Nielsen været med i det arbejde, og jeg har haft indtryk af, at vi har arbejdet på en fælles linie, og jeg tror også, at vi fremover kan arbejde på en fælles linie.

Når det nu er blevet nævnt, at der ikke skete noget, kan jeg som modstykke hertil ikke lade være at pege på et par enkelte forhold. Vi har, medens det ærede medlem var minister, haft forhandling med ministeriet om at få det sekundære vejbyggeri givet et ekstra skub. (*Frede Nielsen*: Jeg har kun talt om skolerne!). Forhandlingerne fandt sted, og det skete under velvilje, men vi nåede ikke videre, medens det ærede medlem hr. Carl Petersen var minister, vi nåede ikke videre, medens det ærede medlem hr. Frede Nielsen var trafikminister, men vi nåede et resultat under den nu siddende regering. Jeg nævner det blot som eksempel på, at man ikke kan sige, at der fra denne regerings side ikke er vist opmærksomhed overfor opgaverne dernede. Det ærede medlem hr. Frede Nielsen siger, at han talte kun om skolerne, men vi ved jo alle, at hvad der siges fra denne talerstol, undertiden bliver refereret ude i landet, og således som bemærkningerne faldt, kunne man ikke få anden opfattelse, end at der blev sat et spørgsmålstegn ved regeringens stilling som helhed til de bestræbelser, som udfoldes for at fremme den økonomiske udvikling i grænseegnene.

Jeg vil nøjes med dette ene eksempel. Vi har mødt velvilje hos denne regering, ligesom vi også har det under den forrige, og det har vi kun grund til at være taknemlige for.

Det, der bliver stående efter denne debat, og som for mig er det vigtigste, er, at der ikke er to slags ret i Danmark; de danske statsborgere skal fremover behandles ens. Men når det drejer sig om hjælp til et mindretal, har vi her fra den danske regerings side rakt en hjælpende hånd ud, og det har givet sig udslag i en handling, som vi kan være bekendt.

Det ærede medlem, som talte sidst, spurgte, hvordan gensidighedsforholdet kan udvikles. Vi har ønske om, at man fra rigstysk side vil stille sig lige så forstående overfor danske ønsker i Sydslesvig, som man herfra har stillet sig overfor ønsker fra Sønderjylland.

Gudrun Hasselriis: Jeg vil gerne på mit partis vegne give tilslutning til den højtærede undervisningsministers redegørelse.

Jørgen Jørgensen (Lejre): Jeg havde egentlig slet ikke tænkt at tage ordet i denne debat. Jeg finder den stilling, ministeren har taget, rigtig, og at behandlingen af forespørgslen burde formet sig som en redegørelse fra ministeren angående den sag, der er rejst. Og imod den redegørelse, ministeren har givet, har jeg intet at indvende.

Når jeg alligevel har bedt om ordet, er det, fordi der under denne debat er rejst andre problemer vedrørende skoleforholdene i Nordslesvig. Jeg har adskillige gange givet udtryk for, at jeg ikke fandt den ordning, der i sin tid i 1945 blev gennemført, for tilfredsstillende. Jeg mener den dag i dag, at mit standpunkt var rigtigt, men jeg ønsker ikke, at en diskussion om dette spørgsmål skal rejses nu. Jeg tror, det er lidt for tidligt at fastslå, at det, der blev gennemført, har vist sig at være det eneste rigtige. Jeg er imidlertid stadig af den opfattelse, at skoleforholdene i Nordslesvig nødvendiggør, at man der træffer særlige foranstaltninger for den danske skoles vedkommende. Jeg mener også, vi skal give mindretallet — efter de lovregler, som det nu har at rette sig efter — vilkår, som er forsvarlige, og det er et led i disse bestræbelser, når ministeriet har stillet sig overfor skolen i Tinglev, som det har gjort, og det synes jeg er i sin orden. Jeg er enig i, hvad det ærede medlem hr. Heick har sagt: at den stilling, vi tager til det tyske mindretal, skal vi til enhver tid kunne forsvare; den skal også være baggrunden for vore krav om den stilling, som vi ønsker at danske i Sydslesvig skal have indenfor det tyske rige. Derfor mener jeg, at vi stadig bør være opmærksomme på, at skoleforholdene i Nordslesvig i det hele taget trænger til en særlig støtte; men jeg tror, at man må gøre sig klart, at på det grundlag, som lovgivningen skaber,